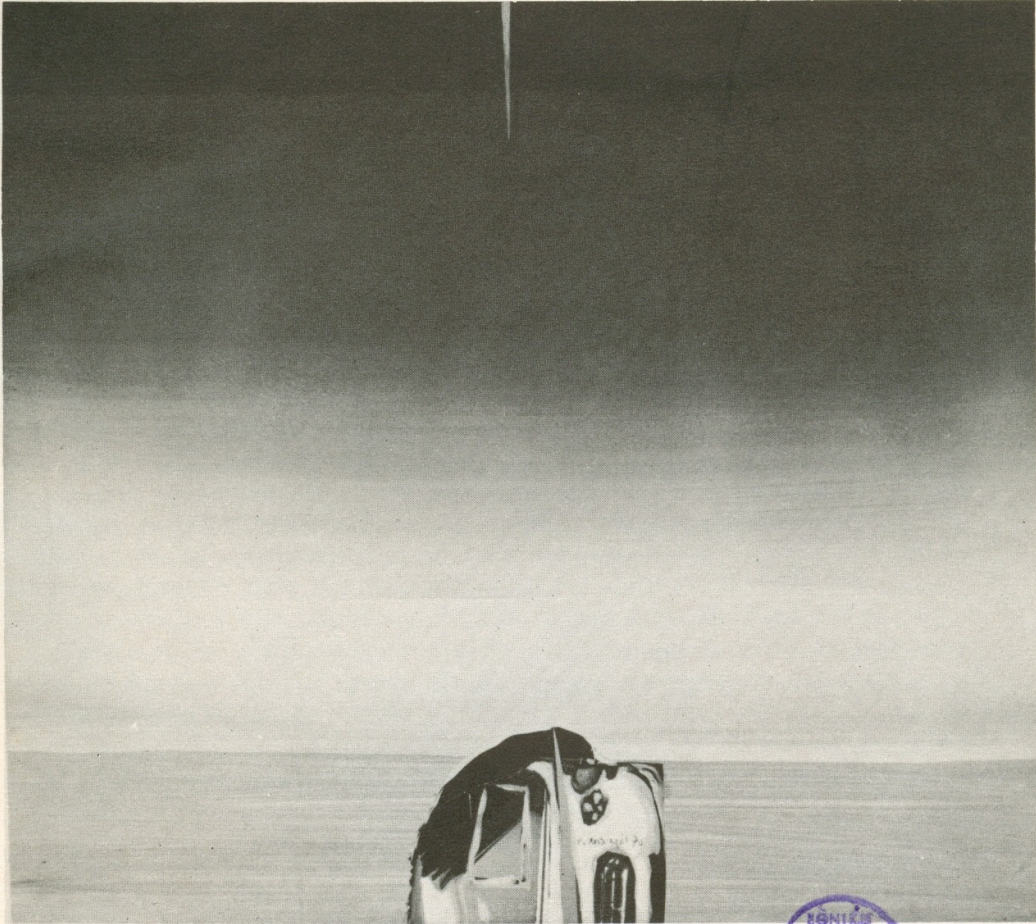

2125

ΝΙΚΟΣ ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ

ASTOR GALLERY, 16 ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 10-27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1972

‘Ο Νίκος Χουλιάρδς κινείται στὸν πολύμορφο χῶρο τῆς εἰκαστικῆς δημιουργίας μ’ ἓναν ὑπαρξιακὸ τρόπο ποῦ μ’ ἀρέσει ιδιαίτερα, γιατί ξεπροβάλλει στὴν ὀπτική μας αἴσθηση μὲ προφανῆ τὴν ἀμεσότητα τοῦ ψυχισμοῦ του.

Τὴν ὥρα ποῦ βλέπει κανεῖς τὰ ἔργα τοῦ ζωγράφου Νίκου Χουλιάρδ — τὰ τόσο ἀπελπισμένα θέματα μιᾶς ἐμπειρίας τυραννικῆς, ποῦ καταχτήθηκε στὴν τραγική συνάντηση κάποιας μαχαιρωμένης ἐρημιᾶς μὲ τὴν ἀκόλαστη σιγὴ τῶν πολλαπλῶν ἐρειπίων ὡσὰν ἀπὸ κάτι δωμάτια ἐφιαλτικά, γιομάτα πίκρα φωτός, ἢ κάτι σὰν τὸ ἐσωτερικὸ τῶν πιὸ ὀδυνηρῶν οἰκημάτων — τίποτα δὲν κουράζει τὸ στήθος. Τί ἄλλο, στ’ ἀλήθεια, μπορεῖ νᾶναι σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο ποῦ βρεθήκαμε, γιὰ πάντα μὰ καὶ δίχως ἔλεος, ἢ λυτρωτικῆ σημασία ἢ κι ἄλλιῶς ἢ δύναμη τῆς τέχνης; Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει ὅλους εὐγενέστερους;

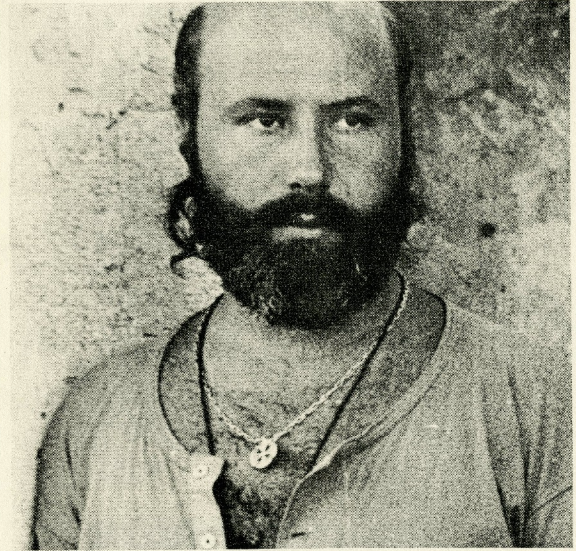
Πολλὲς φορές, θάλεγα τώρα, τὰ ἐρείπια τῆς ἀστικῆς αὐτῆς ἀθλιότητος, ποῦ ξεπηγάει μὲ λυρικό περίσσευμα, ξεχύνονται σ’ ἓνα ὑγιεινότερο καὶ λεύτερο κενό, ποῦ ρέπει στὴ δική του τὴν ὄντοτητα, σιγηλὰ μεταφέρονται σὲ χρωματικές ἐρημώσεις, τέτοιες ποῦ μᾶς χαρίζουν ἐγκάρδια καὶ δραματικά τὴν Ἄωνυμία τῆς ὑπάρξεως. Προχωροῦμε, τότε, δίχως ἄνοστες ἐλπίδες καὶ κριτικά συμπεράσματα, στὴν ὑπέροχη σύμπτωση τοῦ λευκοῦ μεταξὺ μας κι ὀλάξαφνα, τότε, στὸν ἀπέραντο κι ἀξεδιάλυτο ζόφο κάποιας ὑποστασιακῆς πανωλεθρίας, προβάλλει τὸ τρεμάμενο αἶσθημα ἑνὸς οὐρανοῦ μέσα μας.

Κάθε μορφή ζωῆς, ὡστόσο, γυρεύει διάρκεια καὶ δικαίωση, κι αὐτὸ στὴν τέχνη φανερώνεται πάντα σὰν αἴτημα τῆς μαθηματικότητος. Ἡ προαιώνια καὶ τρυφερὴ ἀνάγκη τῆς Ἄναλογίας - εἶν’ αὐτὴ ἀκριβῶς ποῦ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο σὲ καλλιτέχνη καὶ τὸν κάνει κοντινὸ στὸν παράδεισο, εἶν’ αὐτὴ ποῦ δοξάζει τὴν ὑπαρξη. Σ’ αὐτὴ μέσα τὴν ἀκόρεστη ἀνάγκη, « plus ancienne que le soleil », καθὼς ὁ Lautréamont ἀποφάνθηκε θαυμάσια, χτυπιέται σὰν ὅλους κι ἀγωνίζεται κι ὁ Νίκος Χουλιάρδς. Καθένας, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ νιώσει τὸ δυσθεώρητο βάθος ποῦ κλείνουν ἐκεῖνα τ’ ἀνεπανάληπτα λόγια τοῦ σοφοῦ νεανία στὸ Δεύτερο Τραγούδι τοῦ Maldoror:

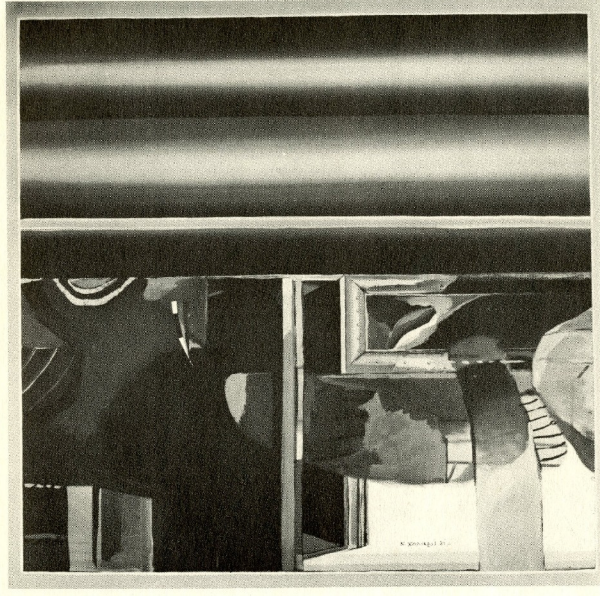
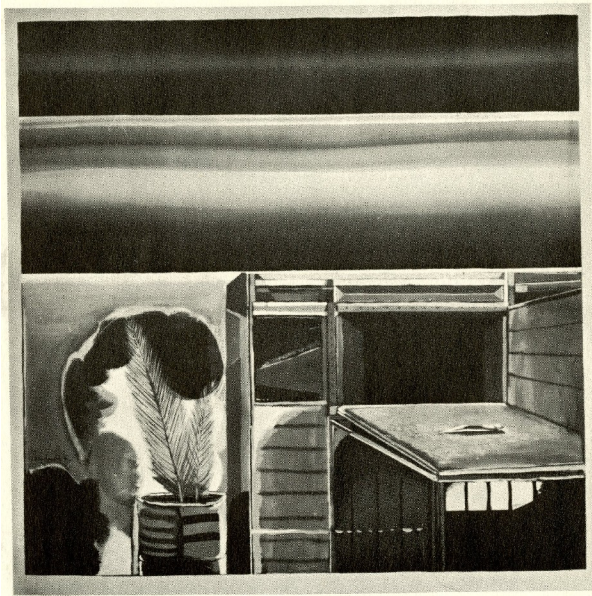
«Ο mathématiques sévères, je ne vous ai pas oubliées, depuis que vos savantes leçons, plus douces que le miel, filtrèrent dans mon coeur, comme une onde rafraîchissante...»

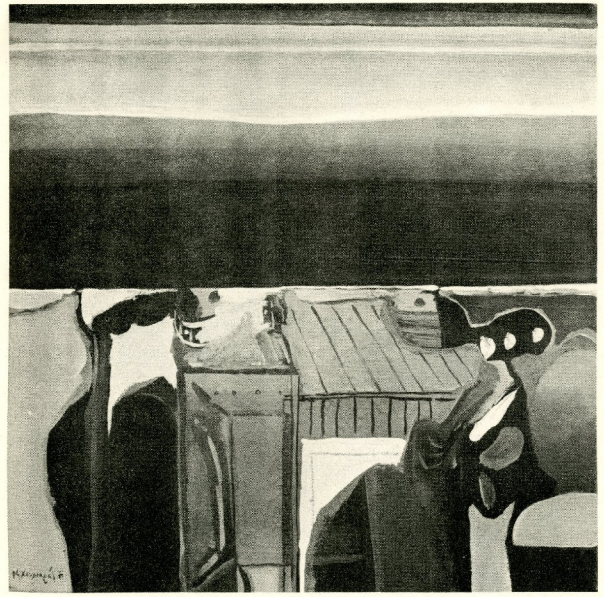
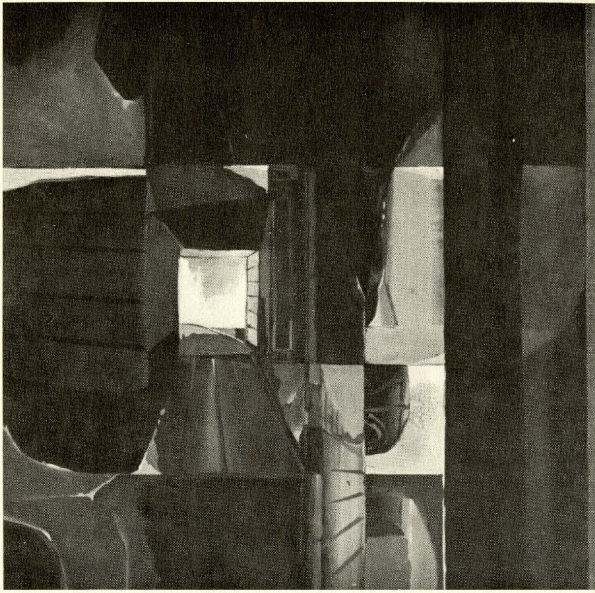
N. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

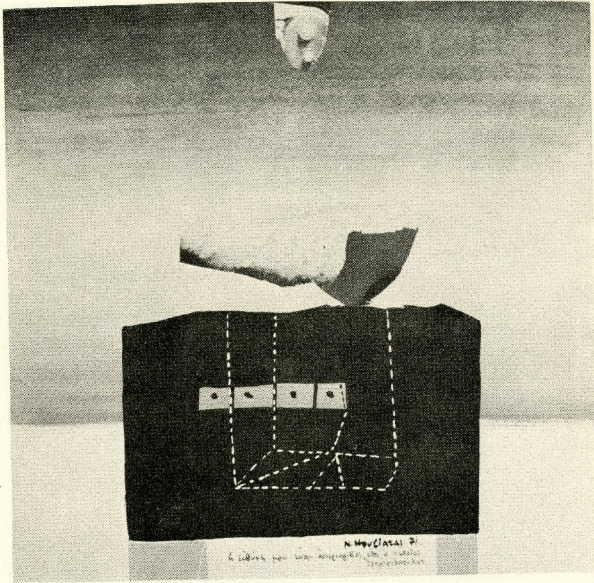
Ο Νίκος Χουλιάρης γεννήθηκε στα Γιάννενα το 1940. Τέλειωσε την 'Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (Γλυπτική - Σκηνογραφία).
Έλαβε μέρος στις ομαδικές εκθέσεις της Α.Σ.Κ.Τ., στην Πανελλήνιο του 1967, και σε ομαδικές της ASTOR, PR και της HILTON GALLERY.
Το 1969 πήρε το πρώτο βραβείο «Παρθένη» για τη ζωγραφική του. Έκανε την πρώτη άτομική έκθεση στην ASTOR το 1969 και έλαβε μέρος στην VIII Biennale της 'Αλεξάνδρειας.

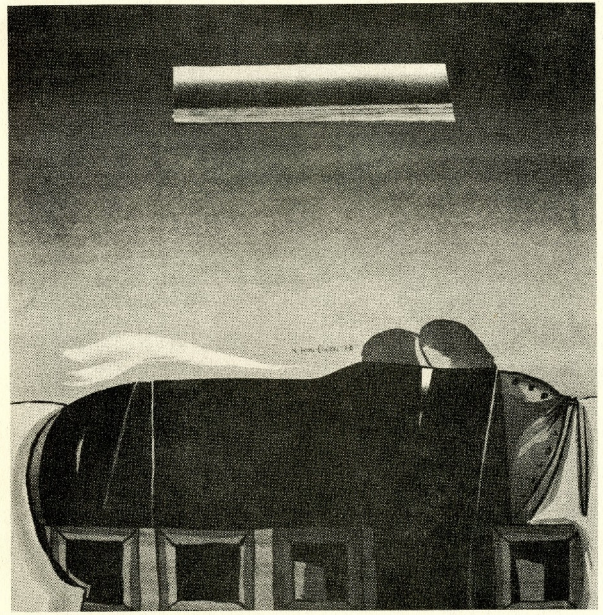

Handwritten text in a non-Latin script, possibly a mix of Hindi and English, located below the photograph.

Handwritten text in a non-Latin script, possibly a mix of Hindi and English, located below the photograph.

ΝΙΚΟΣ ΧΟΥΤΙΑΡΑΣ

No	1	30.000	Δρχ.
No	2	10.000	"
No	3	6.000	"
No	4	6.000	"
No	5	10.000	"
No	6	10.000	"
No	7	18.000	"
No	8	10.000	"
No	9	ἀνήκει	
No	10	10.000	"
No	11	10.000	"
No	12	15.000	"
No	13	30.000	"
No	14	15.000	"
No	15	9.000	"
No	16	ἀνήκει	
No	17	30.000	"
No	18	10.000	"
No	19	10.000	"
No	20	9.000	"
No	21	ἀνήκει	
No	22	30.000	"
No	23	10.000	"
No	24	18.000	"
No	25	10.000	"
No	26	20.000	"
No	27	ἀνήκει	
No	28	12.000	"
No	29	ἀνήκει	
No	30	"	
No	31	10.000	"
No	32	6.000	"
No	33	6.000	"
No	34	10.000	"